

"אנחנו לא יודעים לשנוא"

יום ירושלים, גבעת התחמושת, 19 במאי 1993

הצנחנים שלחמו בקרב המר על הגבעה הזו, הצנחנים שראו את חבריהם מרוסקי איברים, הצנחנים שדבקו במשימה, ועם שחר של ניצחון בכו על לוחמים שעל הגבעה הזו סיימו את חייהם הצעירים, פנו, עוד באותו בוקר, לערום גל אבנים כאן בגבעת התחמושת, ולכתוב עליו: "כאן נהרגו חיילים ירדנים אמיצים". ברגעים הקשים אחרי הקרב, בעוד העשן אופף את המקום הזה, נתנו כבוד לאויביהם. אנחנו יודעים ללחום. אנחנו לא יודעים - ולא רוצים - לשנוא. אין אנו שונאים את אויבינו.

זו ארץ הבחירה, אך אין אנו יכולים לבחור את שכנינו. הם כאן איתנו ובתוכנו, ואיתם נצטרך לחיות בטוב או, חלילה, ברע, בשלום או, חלילה, במלחמה. איתם עלינו לבנות חיינו וחיי בנינו כאן.

רק כמה עשרות מטרים מפרידים בין הגבעה הזו, בין יהודים לבין ערבים לכתובתם אחת: ירושלים, העיר שבה יהודים וערבים ידורו לעולם בכפיפה אחת, תוך כיבוד הדדי וחופש פולחן. עבר כמעט דור מאז המלחמה ההיא. בנינו שנפלו כאן ובסמטאות ירושלים העתיקה נשארו צעירים. אנחנו התבגרנו, חזרנו לשגרת החיים, אך הכאב על לכתם אינו מתקחה במשך השנים. ההפך הוא הנכון. ככל שאנו מתבגרים, כך אנו חשים בחסרונם של הבנים שהיו ונשארו צעירים.

עבר כמעט דור. הצנחנים, לוחמי חטיבת ירושלים ולוחמי חטיבת הראל - כולם משחררי ירושלים - סיימו ברובם שירותם גם במילואים. ילדיהם היום בצבא, וגם רבים מהילדים סיימו שירותם. והם, ואנחנו, מייחלים ומתפללים ומקווים שנכדי הלוחמים על שחרורה של ירושלים יראו בטוב - ובשלום.

יהי זכרם ברוך.